

Til Skatteudvalget

25-04-2023

Vedrørende L 75 – Omvendt betalingspligt for teleydelser

På vegne af telebranchen skal brancheforeningen Teleindustrien hermed rejse en række spørgsmål til afklaring og overvejelse i Skatteudvalget vedrørende det fremsatte lovforslag L75 om omvendt betalingspligt for teleydelser. Det vedrører lovforslagets ikrafttrædelse, rækkevidde, koncerninterne videresalg og definitionen af teleydelser. Vi opfordrer udvalget til at søge dette belyst og afklaret i udvalgsarbejdet.

1. Ikrafttrædelse

Den nye bestemmelse om omvendt betalingspligt for teleydelser fremgår af lovforslagets § 1, nr. 9 og ifølge ikrafttrædelses bestemmelser skal det træde i kraft 1. juli 2023. Se nedenfor.

9. I § 46, stk. 1, indsættes som nr. 12:

»12) aftageren er en afgiftspligtig person her i landet, der køber ydelser nævnt i § 21 c, stk. 4, fra en virksomhed her i landet, når det primære formål med købet af disse ydelser er videresalg, og aftagerens eget forbrug af ydelserne er ubetydeligt.«

Stk. 3. § 1, nr. 2, 3-5 og 7-9, § 2, § 3, nr. 3, og §§ 4-19 træder i kraft den 1. juli 2023.

Ifølge høringskemaet fremgår det af svaret til Dansk Erhverv, at datoen er ændret til 1. januar 2024, men det er ikke det, der fremgår af lovforslaget.

Dansk Erhverv anfører desuden, at den foreslåede dato for ikrafttrædelse den 1. juli 2023 ikke giver virksomhederne den fornødne tid til at tilpasse deres kunde- og faktureringsystemer.

Efter en afvejning mellem hensynet til at sikre mod momssvig og at give de virksomheder, der berøres af forslaget, fornøden tid at tilpasse sig til nye regler, er datoen for forslagens ikrafttrædelse ændret til den 1. januar 2024.

2. Primært formål/aktivitet

Det fremgår af ovenstående nye bestemmelse i momsloven, at det primære formål med købet af ydelser skal være videresalg. I bemærkningerne til lovforslaget side 40 fremgår nedenstående definition af

”primært formål” som ”at mere end halvdelen af de erhvervede teleydelser skal videresælges til andre momspligtige personer”:

”Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse på videreforskere. Som videreforskere anses virksomheder, hvis primære aktivitet knytter sig til handel med teleydelser, og hvis eget forbrug af disse ydelser udgør et ubetydeligt omfang, dvs. som udgangspunkt 5 pct. Eller derunder. Ved primær aktivitet forstås, at mere end halvdelen af de erhvervede teleydelser videresælges til andre momspligtige personer.”

Et eksempel kunne være en virksomhed, der ejer et fibernet, og som sælger adgang til fibernet til en fiberudbyder, som så igen videresælger adgangen til både private og erhvervsmæssige slutbrugere.

Fiberudbyderen er i eksemplet videresælger og salget fra fiberejeren til fiberudbyderen er i udgangspunktet det salg, der vil være omfattet af omvendt betalingspligt.

Er de korrekt forstået, at hvis salget fra fiberudbyderen til slutbrugerne for mere end halvdelen af de erhvervede teleydelsers vedkommende er til andre momspligtige personer, så er salget fra fiberejerne til fiberudbyderen med omvendt betalingspligt?

Og på samme måde, hvis salget fra fiberudbyderen derimod for mere end halvdelen af de erhvervede teleydelsers vedkommende er til ikke momspligtige personer, så er salget fra fiberejeren til fiberudbyderen med moms?

3. Videre salg indenfor koncerner

Det fremgår ikke klart, om også videre salg indenfor koncerner er omfattet af de nye regler. Her tænker vi på de tilfælde, hvor et selskab, der fungerer som tjenesteudbyder, køber teleydelser og gennem en koncernintern serviceaftale videresælger disse til de øvrige selskaber indenfor koncernen.

Regler om omvendt betalingspligt er indført for at bekæmper svig med teleydelser ved videre salg. Set i det lys giver det ikke mening at anse salg til et serviceselskab, der alene videresælger teleydelserne til øvrige koncernselskaber som del af en serviceaftale, for køb af salg af teleydelser til videre salg.

Til sammenligning er disse transaktioner da også fritaget for omvendt betalingspligt i UK, hvor man har indført lignende regler. Vi opfordrer til at etablere en lignende ordning i Danmark.

4. Teleydelser

Teleydelser er defineret i momsloven § 21c, stk. 4:

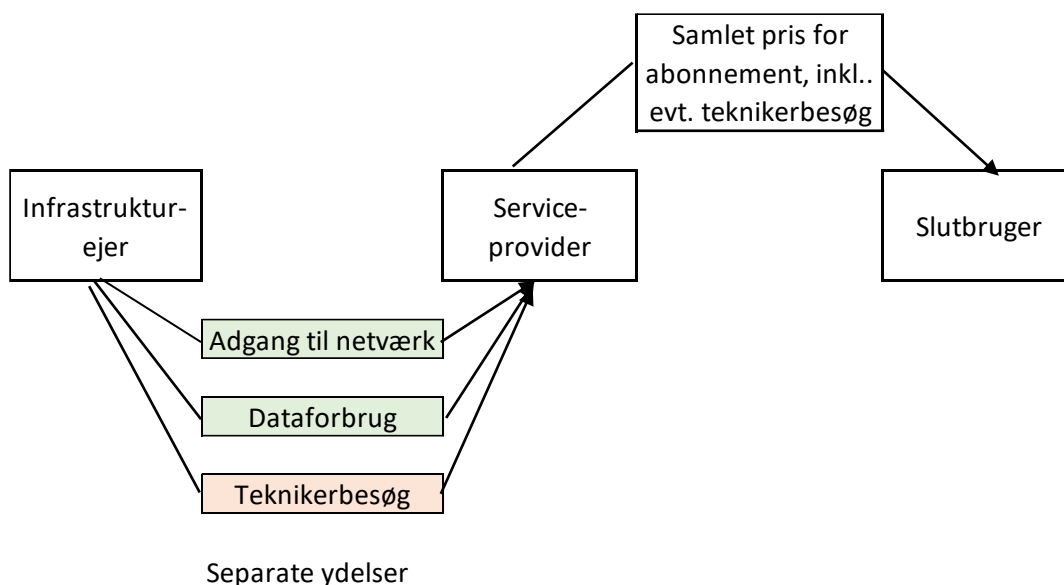
- a) faste og mobile telefoni ydelser til transmission og kobling af tale, data og video, herunder telefoni ydelser med en billeddannelsekomponent (videotelefoni)
- b) telefoni ydelser via internettet, herunder internettelefoni (VoIP)
- c) voicemail, ventende opkald, viderestilling af opkald, opkaldsidentifikation, trevejsopkald og andre opkaldsstyringstjenester
- d) personsøgetjenester
- e) audioteksttjenester
- f) fax, telegraf og telex
- g) adgang til internettet, herunder World Wide Web
- h) private nettilslutninger med telekommunikationsforbindelser, der udelukkende er til brug for kunden

Når der er tale om videreforsker af teleydelser, vil en teleydelse i nogle tilfælde være delt op i flere ydelser, og det er her usikkert, hvilke der er teleydelser, og hvilke der ikke er.

Slutbrugeren vil tegne et abonnement, som der opkræves en samlet pris for, og det omfatter både adgang til infrastrukturen, dataforbrug, teknisk support og evt. teknikker i forbindelse med en fejl. Samlet set vil det blive set som en teleydelse.

I det tidligere led fra infrastrukturejeren til teleudbyderen vil teleydelsen derimod ofte blive set som separate ydelser, der faktureres særskilt:

- adgang til infrastruktur
- dataforbrug
- teknisk support
- teknikker besøg

Der er derfor et ønske om en nærmere afklaring af, hvad der er en teleydelse, og hvad der ikke er. Umiddelbart er det vores opfattelse, at teknikerbesøg ikke er en teleydelse.

Det kan oplyses, at der i Tyskland i forbindelse med en tilsvarende regel om omvendt betalingspligt for teleydelser er en bestemmelse om, at hvis der er enighed mellem parterne om, at det er en teleydelse og omfattes af omvendt betalingspligt, så godkendes det af myndighederne som en teleydelse.

Det ville være hensigtsmæssigt hvis en tilsvarende bestemmelse indføres i Danmark.